

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **Paradise Casino Admiral, a.s.**, IČ 25336991, se sídlem Rousínov, Komořany 146, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně**, se sídlem Plzeň, nám. Republiky 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j. MMP/093784/11,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2011, č.j. MMP/093784/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 4 (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 8.3.2011, č.j. UMO4/10580/11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti „*konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného předpisu za zdaňovací období 1.1.2011-31.3.2011, kterým byl stanoven podle obecně závazné vyhlášky města Plzně č. 43/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí*“ (dále jen „vyhláška“) a řízení bylo zastaveno.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že prostřednictvím datové schránky žalobce formou sdělení ohlásil, kde na území městského obvodu Plzeň 4 provozuje loterie a jiné podobné hry. Současně uvedl, že jím provozované jiné technické herní zařízení povolné Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu místnímu poplatku nepodléhá. V souladu s ustanovením § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, pak dal podnět k zahájení řízení vedoucího k odstranění pochybností a stanovení místního poplatku za předmětné zdaňovací období rozhodnutím. Součástí uvedeného sdělení byla tabulka, z níž vyplývá, na jakých místech městského obvodu Plzeň 4 žalobce loterie a jiné podobné hry podle ustanovení § 32 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v souvislosti s ustanovením § 2 písm. i) provozuje. Prvoinstančnímu orgánu současně sdělil, že v tabulce uvedená zařízení nepodléhají místnímu poplatku podle vyhlášky. Pokud je však prvoinstanční orgán názoru odchylného od tvrzení žalobce a je názoru, že má být žalobce vyhláškou v nějakém rozsahu dotčen, je taková skutečnost důvodem pro zahájení postupu k odstranění pochybností a v nalézacím řízení stanovení místního poplatku rozhodnutím, protože se výše místního poplatku podle prvoinstančního orgánu odchyluje od výše místního poplatku podle tvrzení žalobce. V takovém případě by ve smyslu ustanovení § 140 odst. 1 a § 147 odst. 2 daňového řádu výsledkem nalézacího řízení bylo stanovení místního poplatku za předmětné zdaňovací období rozhodnutím s náležitým odůvodněním. Důvody, pro které žalobce žádá sdělit výsledek vyměření místního poplatku, žalobce do všech podrobností v předmětném sdělení (hlášení) rozvedl. Z ustanovení § 109 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Zákon čili daňový řád jinak nestanoví (viz ustanovení § 140 odst. 4 daňového řádu), žalobce se tedy proti konkludentnímu vyměření místního poplatku může odvolat. V ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je uvedeno, že nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem (nebo hromadným předpisným seznamem - znění § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném od 1.3.2011). Nebudou-li poplatky odvedeny plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem k přímé úhradě (§ 11 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Včas nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek; toto zvýšení je příslušenstvím poplatku (§ 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích). Zákon o místních poplatcích explicitně nehovoří o vystavení platebního výměru na místní poplatky (vyměření místního poplatku platebním výměrem před jeho zaplacením). Od 1.1.2011 nabyl účinnosti daňový řád. Zákonem č. 281/2009 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím daňového řádu, ve znění zákona č. 153/2010 Sb., bylo ustanovení § 13 zákona o místních poplatcích zrušeno. Procesní postup tak podle důvodové zprávy k zákonu č. 281/2009 Sb. vyplývá z ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu (předmětem správy daní jsou daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu, nebo snížením příjmu veřejného rozpočtu (dále jen „vratka“). Daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek; peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona; peněžité plnění v rámci dělené správy). Z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu (neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr

správce daně založí do spisu.) vyplývá, že správce daně nemusí platební výměr ve všech případech doručovat. Stanoví-li tedy správce daně daň konkludentně, tj. mlčky, není správce daně povinen platební výměr doručovat - daň je stanovena stejně jako podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, s tím rozdílem, že s účinností od 1.1.2011 se neuplatňuje fikce vydání platebního výměru. Úřední osoba, která provádí jménem správce daně vyměření, je povinna platební výměr vystavit, aby jej mohla založit do spisu. Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Podle ustanovení § 140 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn vyžádat si od správce daně stejnopis platebního výměru, který správce daně zašle daňovému subjektu do 30 dnů ode dne, kdy obdržel jeho žádost; je-li žádost podána před okamžikem vydání platebního výměru, běží tato lhůta ode dne jeho vydání. Ustanovení posledního odstavce § 140 dává zapravdu žalobci v tom, že se proti konkludentně vyměřenému místnímu poplatku, resp. platebnímu výměru odvolat lze. Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení (§ 140 odst. 4 daňového řádu). Daň, ať již vyměřená konkludentně (bez neexistence platebního výměru) do 31.12.2010, resp. platebním výměrem po 1.1.2011, se však odchylovala od daně tvrzené žalobcem, proto byl správce poplatku povinen sdělit žalobci výsledek vyměření - prostým sdělením či platebním výměrem. Od 1.1.2011 je povinnost správce poplatku v případě odchýlného tvrzení daňového subjektu od vyměřené daně oznámit výsledek vyměření platebním výměrem. V souladu s ustanovením § 264 odst. 1 daňového řádu žalobce dodává, že povahou a účelem nejbližší ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků jsou ustanovení § 139 a § 140 daňového řádu. Platili toto přechodné ustanovení daňového řádu pro procesní postup, lze logicky na podporu argumentace v odvolání použít i dosud známou judikaturu správních soudů - neboť úprava v daňovém řádu se diametrálně neliší od úpravy zákonem o správě daní a poplatků. Vyměření daně (poplatku) podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je tzv. konkludentním vyměřením daně (poplatku). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.5.2007, č.j. 2 Afs 175/2006-89, je na místě a jako jediné správné, aby správce daně (poplatku) rozpornost projevené vůle daňového subjektu odstranil jen rozhodnutím o dani (platebním výměrem na místní poplatek za technické herní zařízení povolené MF ČR). Uvedenou rozpornost projevené vůle se rozumí tvrzení žalobce v hlášení, v němž splnil ohlašovací/oznamovací povinnost podle příslušného článku vyhlášky (uvedl místa, kde na území městského obvodu Plzeň 4 provozuje technická herní zařízení povolená MF ČR) a zároveň uvedl, že předmětná herní zařízení nepodléhají poplatku (poplatek měl být podle žalobce ve výši nula). Jelikož správce poplatku platební výměr na místní poplatek ve smyslu ustanovení § 46 zákona o správě daní a poplatků ani žádné jiné takovému platebnímu výměru podobné rozhodnutí nevydal/nevystavil a žalobci nedoručil, nemá žalobce jinou možnost, než že se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Z předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se i proti rozhodnutí podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků lze odvolat. Na podporu svého závěru žalobce odkázal dále na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006, č.j. 22 Ca 55/2006-73, a Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2006, č.j. 7 Afs 49/2004-59. Žalobce dále uvedl, že k případnému důvodu, že žalobce místní poplatek za provozovaná herní zařízení povolená MF ČR i přes své tvrzení, že místnímu poplatku podle vyhlášky nepodléhají, ve lhůtě stanovené vyhláškou prvoinstančnímu orgánu zaplatil (a

nejspíše proto bylo odvolání zamítnuto jako nepřipustné), uvádí následující. Z ustanovení § 135 odst. 2 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt je povinen v řádném daňovém tvrzení sám vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti pro vyměření daně. Podle ustanovení § 109 odst. 5 daňového řádu nemá podané odvolání v případě povinnosti zaplacení místního poplatku odkladný účinek; žalobce by se zároveň vystavil nebezpečí postihu ze strany správce poplatku podle ustanovení § 11 odst. 1, věta druhá, zákona o místních poplatcích, podle kterého může obec včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část zvýšit až na trojnásobek. Skutečnost, že díky včas nezaplaceným (neodvedeným) poplatkům by správce poplatku žalobci vystavil platební výměr na místní poplatek (a tím pádem by žalobce měl v ruce rozhodnutí (viz § 11 odst. 1, resp. odst. 2 zákona o místních poplatcích), by však mohla být vykoupena postupem správce poplatku podle věty druhé citovaného ustanovení. Je na místě uvést, že žalobce deklarovanou skutečnost, že se v žádném případě nechce vyhýbat poplatkové povinnosti, doložil právě včasným zaplacením místního poplatku podle vyhlášky. Celkově povinností stanoveným vyhláškou žalobce dostál, neboť v opačném případě by se vystavoval nebezpečí sankce dané ustanovením § 247 daňového řádu. Splněním povinností však není založen důvod pro zamítnutí odvolání pro nepřipustnost jeho podání. Prvoinstanční rozhodnutí je nezákonné mj. i proto, že ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) zákona o správě daní a poplatků lze jen a pouze tehdy, když podání daňového subjektu je ze zákona nepřipustné, což znamená, že takové podání nelze vůbec učinit. Správce daně postupuje v rozporu se zákonem, jestliže podání označené jako odolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku zamítne podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. a) s odůvodněním, že jde o nepřipustné podání.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že setrvává na svém právním názoru vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s platným právním řádem.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s.ř.s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, byl

soud při posouzení věci vázán závěry, které Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku ze dne 10.11.2014, č.j. 2 Afs 72/2012-27, jímž zrušil předchozí rozsudek soudu ze dne 31.8.2012, č.j. 57 A 52/2011-33.

Ze spisu byly zjištěny tyto skutečnosti. Dne 14.1.2011 byla žalobcem splněna ohlašovací povinnost stanovená čl. 4 vyhlášky. Dle odst. 4 uvedeného článku byl poplatník povinen ohlásit správci poplatku provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí; povoleného před účinností této vyhlášky pak ve lhůtě do 15 dnů od účinnosti této vyhlášky (1.1.2011). V ohlášení žalobce požádal rovněž o výsledek vyměření místního poplatku za zdaňovací období 1.1.2011 – 31.3.2011. Přes toto tvrzení žalobce místní poplatek dne 26.1.2011 včas a ve správné výši uhradil. Dne 8.2.2011 obdržel prvostupňový orgán odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku; to jako nepřipustné zamítl a odvolací řízení zastavil. Jak již bylo shora uvedeno, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo stěžovatelem zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Při předběžném posouzení věci bylo shledáno, že k právní otázce, která je v tomto případě sporná, zaujaly rozdílné právní názory 1. a 2. senát Nejvyššího správního soudu. Touto spornou právní otázkou je, jak měl postupovat místně příslušný správce místního poplatku v situaci, kdy potenciální poplatník poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31.12.2011, nesouhlasil s tím, že by jím provozované hrací přístroje místnímu poplatku podléhaly, tento svůj nesouhlas vyjádřil a sdělil správci místního poplatku, nicméně z důvodu opatrnosti zároveň zaplatil místní poplatek za tyto hrací přístroje ve výši, která vyplývala z příslušné obecně závazné vyhlášky.

Podle rozsudku ze dne 22.6.2011, č.j. 1 Afs 31/2011 – 56 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), vzniká poplatková povinnost přímo na základě obecně závazné vyhlášky obce po přistoupení relevantní právní skutečnosti (zde provozování jiného technického výherního zařízení povoleného Ministerstvem financí). Má-li tedy poplatník stanovení místního poplatku příslušnou obcí v obecné rovině za nezákonné, či dokonce protiústavní, je třeba iniciovat přezkum aktu, který tuto poplatkovou povinnost generálně stanoví (tj. obecně závazné vyhlášky obce). Vzhledem k normativní povaze tohoto aktu je přiměřeně redukován okruh osob aktivně legitimovaných k podání návrhu Ústavnímu soudu na jeho zrušení.

Druhý senát v rozsudku ze dne 17.1.2012, č.j. 2 Afs 76/2011 - 62, naopak dospěl k závěru, že nesouhlasí-li poplatník s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom poplatek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu.

Rozšířený senát rozhodl o sporné otázce usnesením ze dne 24.6.2014, č.j. 2 Afs 68/2012 - 34, v němž dospěl k závěru, že správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl

poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu. Zároveň rozšířený senát věc vrátil k projednání a k rozhodnutí druhému senátu. Pro podrobnější odůvodnění viz rozhodnutí rozšířeného senátu na www.nssoud.cz.

Soud vyšel v nyní posuzované věci ze závěrů rozšířeného senátu.

V nyní posuzované věci žalobce jako poplatník sdělil správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti ohledně výše poplatku a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

Rozšířený senát ve svém rozhodnutí odvíjí lhůtu, ve které lze podat žádost o vydání platebního výměru, od toho, jak příslušná obecně závazná vyhláška obce stanoví lhůtu pro ohlášení výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního přístroje.

Zkoumání toho, zda byla lhůta zachována, ale není ve věci podstatné. To proto, že žalobce brojil proti konkludentnímu platebnímu výměru odvoláním. Podle rozšířeného senátu však důsledkem eventuální nečinnosti správce poplatku nemůže být „fiktivní platební výměr“, o jehož zákonnost by se následně vedl spor.

V této souvislosti je vhodné připomenout, že ani za účinnosti zákona o správě daní a poplatků nedocházelo k „samovyměření daně“. Jakkoliv zákon o správě daní a poplatků upravoval fikci vyměření a doručení platebního výměru, proti kterému připouštěl odvolání, nedocházelo v tomto případě k fiktivnímu vyměření mlčky, či konkludentně. V usnesení ze dne 27.7.2010, č.j. 5 Afs 92/2008 - 147, publ. pod č. 2137/2010 Sb. NSS, rozšířený senát mj. uvedl, že fiktivní platební výměr „[v]zniká se zpětnou účinností ke dni uvedenému ve větě druhé § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků v den, kdy správce daně na základě posouzení daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání a případných dalších poznatků, které má k dispozici, dojde k závěru, že se daň, kterou je na místě vyměřit, neodchyluje od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení. Výsledek posouzení se projeví v daňovém spisu, a sice v příslušné kolonce daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání, v níž se zaznamená provedení vyměření podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Tzv. konkludentní vyměření či doměření daně tedy ve skutečnosti není konkludentním, čili mlčky učiněným, nýbrž výslovným, avšak zjednodušeným a interním, tedy navenek (mimo sféru správce daně) se bezprostředně neprojevujícím způsobem vyměření daně. K projevení se uvedeného způsobu vyměření navenek dojde většinou jen tím, že správce daně daňovému subjektu na základě jeho žádosti sdělí výsledek vyměření. Žádost daňového subjektu o sdělení výsledku vyměření je úkonem, který nutí správce daně k tomu, aby posouzení neprodleně provedl, neučinil-li tak již dříve. Jen na základě posouzení může sdělit daňovému subjektu výsledek vyměření, dospěje-li k závěru, že je na místě vyměřit daň konkludentně podle § 46 odst. 5 d. ř., anebo – dospěje-li k závěru, že konkludentní vyměření na místě není – postupovat jiným způsobem (zejm. vydat platební výměr).“.

Vyměření dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků tedy není konkludentním, tj. mlčky učiněným, nýbrž výslovným, avšak zjednodušeným a interním, tedy navenek (mimo sféru správce daně) se bezprostředně neprojevujícím způsobem vyměření daně. Předchází mu jednak úvaha správce daně o tom, zda se vyměřená daň odchyluje či neodchyluje od daně tvrzené a tato úvaha, resp. výše vyměřené daně, musí být stvrzena na zadní straně přiznání vyznačením podpisu příslušného pracovníka správce daně a otiskem úředního razítka.

Daňový řád fikci vydání platebního výměru opustil, jak to ostatně konstatoval žalovaný ve svém rozhodnutí, a konkludentní vydání platebního výměru tedy vůbec nepřipadá v úvahu.

V nyní projednávané věci je proto lhostejno, zda byla žádost o vydání platebního výměru podána včas, tj. ve lhůtě dle rozhodnutí rozšířeného senátu.

Pouze okrajově soud uvádí, že žalobce požádal o vydání platebního výměru včas. V tomto případě tedy měl být platební výměr vydán. Žalobce ovšem nebrojil proti nečinnosti správce poplatku podle § 38 daňového řádu, resp. následně nečinností žalobou podle § 79 s.ř.s. Žalobce postupoval jinak, podal odvolání proti údajnému konkludentnímu platebnímu výměru, poté odvolání proti jeho zamítnutí pro nepřipustnost a zastavení řízení a následně pak brojil žalobou podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí, jímž bylo jeho odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Jak ovšem uvedl rozšířený senát, v dané věci výsledkem nečinnosti správce poplatku není konkludentní (fiktivní) výměr, proti němuž by bylo lze brojit opravnými prostředky.

Žalobce tak svým odvoláním brojil proti neexistujícímu rozhodnutí. Správně zde měl být využit postup podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť odvolání směřující proti neexistujícímu rozhodnutí je podáním, které zjevně není právně přípustné. Takové podání ve své podstatě nelze považovat ani za odvolání, neboť odvoláním je nutno rozumět jediné takové podání, které napadá existující rozhodnutí. Podle uvedeného ustanovení má být řízení v takovém případě zastaveno. Lze však akceptovat i postup využitý v této věci, tj. postup podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu upravující zamítnutí nepřipustného odvolání a zastavení odvolacího řízení s následnou možností podat další odvolání.

Případná je zde i judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že nepřipustné odvolání nesmí vést k tomu, že věc bude meritorně posuzována odvolacím orgánem. Pokud odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal a věcně zamítl odvolání pro nedůvodnost, bylo řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí, a to takové intenzity, že krajský soud k ní měl přihlédnout z úřední povinnosti a napadené rozhodnutí zrušit. Pokud krajský soud svou povinnost přihlédnout k této vadě pominul, bylo tak i řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Blíže viz rozsudek ze dne 20.10.2004, č.j. 1 Afs 37/2004 - 41, publ. pod č. 650/2005 Sb. NSS.

V nyní projednávané věci ovšem nedošlo k věcnému posouzení, nýbrž správcem poplatku i stěžovatelem bylo správně poukázáno na nepřipustnost odvolání v důsledku neexistence rozhodnutí, které by mělo být přezkoumáváno. Napadené rozhodnutí proto ob stojí.

Nad rámec uvedeného je nutno dodat, že i samotná polemika v odvolání obsažená je nyní již judikaturou vyřešena. K definici jiného herního technického zařízení i dalším námitkám se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 15.8.2013, č.j. 2 Afs 41 2013 - 45. Konstantní je i judikatura Ústavního soudu – viz např. nedávné usnesení ze dne 11.9.2014, sp.zn. III. ÚS 2581/14, které bylo vydáno již po citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu v této věci. Ústavní soud dovodil, že po stránce hmotného práva je věc již judikaturou vyřešena a formální (procesní) stránka věci nemá ústavní dimenzi.

Žalobce měl zvolit k ochraně svých práv jiné postupy: předně mohl brojít proti nečinnosti správce poplatku, pokud na včasnou žádost nebyl vydán platební výměr, případně také podat žádost o vrácení přeplatku podle § 155 odst. 2 daňového řádu.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V Plzni dne 22. prosince 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová